

Lehoczki Károly

KITŐL REMÉLHETSZ

1990

ISBN 963 400 109 2

TARTALOM

Ódalgó	Július
Jó idő	Pünkösdi körmenet
Ez az ország	Ha még a karod...
Hómunkások dala	Téged kutatva
Trágár könyörgő	Epilógus
Kitől remélhetsz	Profán
December	Kuporogva
Téli séta	Listán
Szökésben	Hazug tavasz
Ősz	Szilvia
Koncert után	Verset olvasok éppen...
Augusztus vasárnap	A túloldalon
Másodvetés	Mint tebenned
Városban	Hidegben
Temető a város szívében	A hitveshez
Kontrahegedűs	Boldogasszony napja
Kubik	Törődött tolvaj ének
Sarkantyúzó	Ünnepváró
Front előtt	Már nem maradt
Kiegyenesített frontszakasz	Névnap

Ódalgó

És újra ritmusokba szedve
kopogva-topogva
mint akinek van kedve
belefeszülök a hámba.

Makacsul rejtett fegyverekkel
rongyokba bugyolált
tőrökkel bokszerekkel
dekára mérem a halált.

Jó idő

Eljött a jó idő, a mi időnk, autón jár a béke,
kicsi-nagy békeautók hunyorognak az úton,
jobbra fordulnak, balra fordulnak és akik
csaknem fölfordultak érte,
fáradt-here emberek lesik a fényeket.

Vonul a nép, hajtja magát a város, törtet a falu
s mégis, mintha ölmozott csizmákba bújva ropná,
döng a tánca homokon, gyalogszőlők között.
Koppan a csákány, a gyalu,
építkezik az orvos. Ledől, kezét sem mos.

Ez a mi időnk, költők ideje, arany békeidő.
Jóllakás-szexes ideg-kor, zavart képek bokrátt
nyesetlen túró igaz-félelem burjánzás.
Díj, pénz oda ítéhető,
metafora penésszel ki szolgálja ésszel.

Meleg, párás huszadik század vége, öngyilkos évek,
város-menekülés, tanya-bújás, tervelt pályán
tülekvő árak, szőnyeg-papucs-közöny, Erdély
hisztéria, láncon véreb
őrizni parány jussunk, szabadságunk, kussunk.

Jó idő. Nekem is mi bajom itt? Feleség, gyerek, ház,
inni, utazni pénzem, versikét locsogni éj,
barát, irigy, együtt vannak. Mellém csücsül a
béke kocsimba, magyaráz,
műve osztatlan öröm. Utazunk. Köszönöm.

Ez az ország

Ez az ország olyan piciny,
hogy bejárhatom biciklin.
Ha meggyűlik valahol bajom
magam hol is vigasztalhatom?
Minden zugában székel egy okos,
hát nincsen zuga otthonos.
Kenyérrel, sóval nem fogadnak,
idomítani szaladnak
mind és fűjják múltam, mint a verset
és tíz éve nem láttak verset.
Ez az ország lapos halom,
kevély kakasoknak alkalom
köszörülni torkuk, nyelvük,
itt egymást hibátlan felügyeljük,
hogy ne élhessünk gondtalan a mának
s teljesítsük, amit tőlünk várnak.
Ez az ország olyan piciny,
hogy bekerekezem biciklin,
hogy benne egymagam se férek,
hogy megfúlok, attól félek.

Hómunkások dala

Hullik a hó,
hullik az ára,
kétszázötven egy éjszakára.
Hahó! -
Dideregsz? Dőlj a lapátra!

Hűvös a tél,
csörög a pénze,
szeszekre futja, lötty ebédre.
Ne félj!
Havazik. Sose lesz vége.

Trágár könyörgő

Nyúlszájú istenek húzzák a
talp alá valót.
Miatyánk, ki vagy a
sárban, légy urunk
a hömpölygő szeszekben!
Koccintásunk harangkondulás,
vágyban, táncban könnyebbség
testünk ecetes íze.
Hej, pörgess!
Hej, forgass!
- ropjuk, járjuk torz ütemét
a pogány daloknak.
Ásott gödrökön
bukdácsol az ének, tétován,
mint bordás hason
motozó szerelmetes
tenyér.
Hej! - nyomorék, rút, gyönyörűséges
futam az élet,
szólít a táncra, harangmennyország
kondul a homlokon végig
ahogy húzza a száj az arc
kötelét.
Mosolygó holdpára-testem,
kutasd, kié e pokolból
mentett ritmus,
ki az, ki szóra bírja még
a szív farkastorkát?

Kitől remélhetsz

Ütött az égi óra,
kiterítenek a hóra,
kiterítenek avarra,
út se erre, se arra.

Lettél, mi voltál, semmi.
Próbáld ezt jól számba venni.
Dolgoztál, ettél, szerettél,
követeltél s feleltél.

Ősz van. Tél van. Fagy is jár.
Ablakod szél csapdossa, száll
ajkad bontott pántlikája
örök huzatba mártva.

Odalenn talán könnyebb,
ha csak sár tolul fölötted.
Ha egy világ nyomja vállad,
újabb bántók se bántnak.

Aki megjött, az elmegy.
Kitől remélhetsz kegyelmet?
Felfeslik testednek férce.
Voltál? Pusztulj el érte!

December

Hol még a szűz, szeplőtlen
ing, a hó?
Hol még
a hasított korbáccsal csördítő
téli éj?
Hol a kín és
rá a gyöngé író?
Földek,
csak földek.
Taposott utak
nyomok nélkül.
Esőáztatta erdők
erdők szaggatta esőben.
Vajon a tél jégbrikettel fűtött
kohóját
ki gyűjtja be?
Ki lendíti nyeletlen kalapácsát
- a holdat -
döndülő ütésre?
Ki küldi rá a tocsogásra
holnapunk csontrepesztő
kovácsolt fagyát?

Téli séta

Nyúlós levelet ereszt a hó.
Azt mondják nem tudok verset írni.
De ki akar itt verset írni?
Olvad. Mélyen, titokban rogyan a hó.

Mint a nyugdíjas. A teste tiszta kása,
ráhajt még néhány évet,
csak úgy rutinból, mindig az utolsó évet,
végre a fiának hadd legyen lakása.

Kit érdekelnek itt a versek?
Ahogy nézem a papír mindent kibír.
Ki ujjal mutat se sokkal jobbat ír,
akik meg ráhajtanak végképp nem figyelnek.

Hát csak elnézem ezt a döglődő telet.
Szakasztott ember, szinte sír a félsztől.
Hogy maradna s hogy futna már az egészből.
Megyek. Dörmögöm magamnak nem-vers versemet.

Szökésben

Megférhettem volna fák alatt.
Mosdathattam volna arcokat
Beiramolhattam volna földeket.
És írhattam volna szebbeket.

Megbújhattam volna
füben,
prüszkölő harmatban,
esőben,
formás, játékos
szökéssel,
nyafogást nem tűrő
kézzel.

De nekem mindig csak egyre ment.
Koszos vágányokon menetelt
elébe a város és örült,
ha formásat köpni sikerült.

Ablakán csikorgó
vonatnak
múlik sugara a
napnak,
múlik közön, múlik
kézen
harmatos, prüszkölő
szökésem.

Ősz

Elébe nyargal a hiúz reggel
a tollbegyű télnek.
Hunyorgón leskel az október,
hazudja ízét a nyári kéjnek,
csorgó víz csobogását,
csillogó cseppek lázát
fűzi nyakára.
Soványka, szürke válla
kitetszik.
A szőlő is beérett.
Kövér, fekete légy langyoska
falon melegszik.
Az ember is, mintha
fázna, de ingben jár
s villanyt gyújt a
korai esttel.

Mi szépet, mondd, mi szépet
hozott az ősz,
rohanó utad a halálba?
Ki itt, ki ott hull el,
nem rettegsz már magadtól,
se mástól,
szürke az ég, akár a földek,
ha barázdáit a tavasz kiszántja...
Hol, hol van az a tavasz?
Meggfér-e még szívedben, te
vénülő kamasz?

Intett a tél s csak
most kapisgálsz a világot,
hogyan beléhullasz, mint valami
kukába.
Darazsak döngnek, körberöpülnek,
érett, cukor ízű alkonyok jönnek,
- egy vagy a sokból,
ne hidd, hogy megáll a nap
majd éppen fölötted!
Hűvösödik. Elmúltál ennyi meg
ennyi éves.
Hmmm...
Sosem hitted, az idő
mire képes!

Koncert után

Éjfél.
Összetépett húrokat bogozgatok.
Töprengő,
csomós csütörtök
éjfél.
Koncert után.
Hallgatok. Bütykös,
nyútt szálakat kötök
a csönd nyakára.
BONG.

Gyönyörű.

Augusztus vasárnap

Fáradt a szemét, gyűrött az aszfalt,
nyugalmuk hűvös félelem.
A környék tág és néptelen.
Hártyákba burkolózik a park,
szökőkút kocsonya rezdül,
sikoltó fényeken taposok keresztül.

Másodvetés

Ásót, kapát felmarkolok,
tétova lépéssel indulok,
aratásban kóborolok
törni sziket, parlagot.
Tenyerem sűrűn köpködöm,
ingujjamba törölközöm,
tavaszi vígság, öröm
csermelye csorog bőrömön.
Zsebből marokkal vetek,
göröngyöt magra görgetek,
várok. Talán csodát lesek?
Magamon bosszút így veszek.
Vöröslő kalászkok túlan.
Én só verte földre borultan
könyörgök életet amíg van
remény e tüzes júliusban.

Városban

A földutakat ha jártam
puhán, tömören léptem,
ma beton kopog mögöttem,
alig van módom letérnem.
Síkos, kisarkolt utcák
hálót kötöznek körém
s csak a szél fú, a por száll
amerről jöttem.
Hajolj fölém!

Tükör legyen az arcod
csapzott, befülledt nyárban,
mögöttem maradt tájon
magamat benne lássam.
Kezed legyen a korlát,
hogy tartson, el ne essem
s hogy visszafordulnom már
semennyi áron
se lehessen.

Temető a város szívében

Rövid ujjú júniusban
lányok jönnek, mint a szél,
sötét pala gyártetőről
galambraj csap föl, fehér,
fekete szárnyak.
Meleg és szagos a gond.
Olajvirág, bodzatányér
hajam, kalapom
elcserélem
lengő inged hajlatáért,
ha akarom.

Ha akarom,
s ha bírom.
Ha úszik még az inged,
vagy szürke füst
a fák fölött a temetőben,
honnan egy lépés a gyár,
kacéran kúszik a fluor,
tüdőnkig riszál
és köpésünk felfénylik, mint
az ezüst.

Nyár van.
Meddig menetelek még feléd?
Fürtös, bozótos
temető lombsátorából hunyorog
a nap.
Ide fordultam be,
hogy megvillantsalak
emlékezetem útvesztőjén
és visszaavassalak a csöndbe,
mert riadt állatként vergődsz
a panelhegyen,
hol legyűrve undorát
gyomrába nyelt rosszízű
betontól burjánzik a város,
akár a rák.

Sírhantok. Nehéz agyagtakarón
borostyán huzat.
Angyalian szunnyadnak itt
a holtak,
szárnyas sereg.

Tizenhat éves lányok blúzában
kotortak, de már
a lányok sincsenek
hús fővényben hagyni
lágnyomot,
s akik kergetnék őket,
kikacagva a holnapot,
- benépesítik a temetőket.

Hivatal lesi
húsuk humusszá mikor érik.
Dülöngő keresztjüket
fövényes panelra cserélik
az utódok.
Hol is lakjanak, ha nem
apáik hátán?
Szükség az élet, távol
a sír,
közel a sátán.

Mennyi mély gödör!
Alánk gyűrve a múlt
s az égből rabolva tör ránk
karvalycsőrrel kapzsi
fiatalság.
Prédák vagyunk.
Mert akinek csalva játszani
nem maradt hite,
elbújhat még a semmibe,
leüti nevét a hunyó halál
megunt magánya fekete falán
s ki nem adja fel,
reszket, mint az állat,
a kopók arra is rátalálnak,
szerelmes szemét, mellyel
társát úgy kereste
iszonyat roppantja szét,
röggé lesz a teste
s emléke, ha volt,
mert állított magának
vacogó észből
szikár kopjafákat
hidegen hagyja a kétkedőket,
kik elkerülik a temetőket,
hol ő nyugszik, ki joggal élt,
de holt.

Előtted állok,
senki a társam.

Letűnt világ figyeli
lépteim dobogását.
Sejtek zajos metropolisza,
testem, őrizd e temető
szorongó mását,
zavaros emlékét dús
mellnek, tenyérnek,
kiválthassam magam, mikor
közönyöd hitelezői
visszatérnek.

Június dele öblíti ízét
a szádnak.
Nekünk kijár a szabadság!
- ha haza is várnak.
Nem vakító higanytűz,
de lombokon áttört fény
a holtak élete.
Ezt a törvényt másoljuk
újra e kődombokon
mi,
jövendő temetők
futkosó lidérc serege!

Kontrahegedűs

Csak a tánc számít
csak a tánc
a vigalom
a derű
szóljon a hegedű!
Csak a dallam
a dallam ha szállna
a hangok
cikázó egymásutánja
akármily víg
akármily keserű
szóljon
szóljon a hegedű!
A húr számít csak
a húr
feszesen és keményen
örökös rezdülésre
pattanásra készen
csak a játék számít
a száj a szem
a tekintet az óvó ügyelő
hogyan szóljon
jajgatva éljen
sírásra nevetésre készen
mint a mai éjjel
kontrázzon rá a kontrahegedű!

Kubik

Mint ki gödröt ás,
gyökeret hajigál,
kiköp,
belefeledkezik a csöndbe
mélyítem hétköznapiok árkat.
Otthonom ez a tévedés,
munkámból faragott
feszis izmaim köré
mélyülő
falak.
Lapát surrog.
Elemek
csikorgó testvérharcában én,
aki győzöm
vagyok-e győztes?
Fáradtság? Csak végignyújtózom
olykor
a sárban
csip-csup csaták
sebeit nyalogatva.
Felpuhítom a széleket
s befúrom magam, mint
az állat
rögök közé.

Sarkantyúzó

Negyven disznó összkomfort
szorítja ki a kötőgépet
a hálósobákból.
Csak dolgozz!

Halottak napja a
krizantémárosok ideje.
Még nem késő,
gondolkozz!

Pénzt teremts elő és
ágyat, hogy beledőlj,
talán akad majd, aki
feloldoz.

Front előtt

Augusztus derekát járhattuk már,
jéggel ettem délben a levest,
szikrát hányt a föld s feszes
tüdővel zihált körben
város, határ.

Feleségem két napja hallgatott,
fiam esztelen bukfencet hányt,
éjszaka bődült a gyár
rekedt dudája s bevert
egy ablakot.

Táviratot adtam fel magamnak,
hogy vonattal holnap érkezem
s jönnének bizvást velem
anyám, embrió húgom,
kik halottak.

Barátomról kellett lemondanom,
kirakta szűrőm, fült, nevette
éhem. Költők szemetje! -
- így méltatott. Mondta: ott
a mozgalom.

Egy éjen át bámultam a holdat,
salakfalak közt, e kohóban,
ahol a nyár, mint szótlán
rosszakarat tüzei
el a jókat.

De villámokkal zendült a hajnal,
hogy az ég már haraggal teli,
dülledt sebét felfedi
s kimossa langy, bővizű
záporokkal.

Kiegyenesített frontszakasz

Itt vagyok
lassan harmincéves
még izmos
még dologra képes
még megforgathatnám
ezt a zsíros
fekete földet itt a
szívem helyén
de aligha fogok most
félidőben
versenyre kelni már
az idővel
hétköznapiok a hétköznapiok
és ragacsukat a
szesz sem oldja
nem irkállok népszerű
kis verseket
és nem rohangálok
kiadókba
este
lefejtve magamról nőmet
azt hiszem dolgozom
majd de bánkódik szegény
hát megpucolom
a cipőmet
és éjfél tájt belefáradok
az ágyba
összebújunk
álmodozunk álom előtt
képzeletben elutazunk a
nyárba
 (én a cseresznyefa húsét várom
 titokban
 ő a tengerpartot járja
 izgatottan)
és tudom
fekete hullámain elébem
nyalint majd
a tenger

és én leszek a leglelkesebb
gondtalan ugrálok
fürdőzők
lecövekelem sátrunkat homokba
s homokként pörget
engem is a szél
a pokolba.

Július

Ez az én hónapom
a vad
heves
túzzel fölszentelt
vörös
egyenes
mikor mint őszibarack
lágý
csurgó a szád
mikor az ingem is
teérted lobog
s így csattog hozzád:
gyere
fuss
harmincegy napos
lázam szítani
Júli-
us!

Pünkösdi körmenet

Megérik már a gyűlölet
fehér akác ruhában,
pünkösdi rózsás szívem
patyolat-gyászos körmenet.

Dallal átkoz most aki várt,
ölelt, hogy megtagadjon.
Bimbós tavaszi szívem
tékozlásán kifakadjon.

Ezüst tincsét hullajtva
vállamra könnyét ejtse,
dicsérje szagos ünnepem,
gyümölcsöm, hites énekem,

kendőjét lobogtassa,
édes fiának szólítson,
cicomás szökésében
gyalázat ne szomorítson.

Kántálok fodrozó szájjal,
virágos, szent fohással,
fehér akác ruhában,
május szorongó havában.

Ha még a karod...

Ha még a karod bírja
ha még derekad állja
rügyezzen arcod pírja
bolyhos barack ruhája
keljen forró szelekben.

Ha még a lábad elvisz
hogy jó öled ölelne
indulj
bár oly nehéz is
rálelni ki lihegve
önzön óvna e földön

s kivetne ha már nem félsz
mert nincs aki bántson
rügyet termést nem remélsz
törött derekú fádon
s karod omló takaród.

Téged kutatva

Borostás utcák rejtenek
nyomod hepehupákba veszett
elindulok megtaláljalak
valahol topogva várjalak
vénasszonyok nyarában kérjelek
jelöld meg ajtód ablakod
ne kocsmákban keresselek
s add meg ha megadhatod
hogy higgyek még az éjszakának
októberem indulatának
és magamtól se féltselek
beletúrhasak hajadba
ne csomózzalak szavakba
estétől estig nézzelek
karom legyen az otthonod
épüljek köréd mint falak
örömöm örömöd hozza
s ha végül kiérdemeltelek
békénk senki el ne orozza.

Epilógus

...és félretettem
számításaim.
Aztán kilestem:
fintorít-e az orrát
fújva s vajon mitől
szappan ízű, ha csókol. Megfaggattam
betegségeiről,
izmai lágyak,
ezt jó előre kitapogattam.
Majd a témát múltja felé
tereltem, hogy aztán kérdőre vonjam
terveiről.
Kétségbe vonják érzelmeim?
Csak nem bírtam kibontani a csomókból!
ESKÜSZÖM,
sosem markoltam bátrabb,
habosabb mellet tenyeremben,
a mosolyát alig álltam,
élce pengett, mint a szárítókötél.
Elém került és
én nem vártam.
Lemondtam még a csöndben
arról, amit
sodor a szél.

Profán

Hazaballagsz, párod díványod, beledölsz, meredsz a falakra. Átejtettek, öcskös! Ingekben kotorásztál, túlontúl ragaszkodva a csöcsökhöz, hát kipakolta nejed a motyódat. Hadonásznál? Dönts le egy liter bort! - sietség nélkül kutathatod eztán fodrok között a bigyókat s ha combod tövén harap az est vezesd karámba leghitványabb szeretőd, tovacsapongva sem ragadja el gyönyörtől lucskos lepedőd.

Kuporogva

Meleget munkáltam benned,
zugot,
hol megbúhatok.
Idegen piktorok rakta
színekben pompázol most
s én fázom.
Három álló hónapja
kuporgok egy nővel
a feledés nyalka termeiben,
hogy lásd:
BÍROM ÉN MÁSSAL IS,
de kiüt rajtad,
mint salétrom a múlt
általam húzott falaidon.

Listán

Kitagadtál, mint álmait
a fáradt férfi reggel
s zilált telepesekkel
beköltöztetted házaim,

miket én raktam magam.
Ha volna itt otthonom még!
Bármily szűket is hazudnék
én, a gyermek, boldogan.

Azóta büntetlen büntetsz,
bélyeggeddel gyalázol,
vagyok szerelmes láztól
sújtott kulákod, megüthetsz,

markodban szíj a törvény,
de e falakban él munkám
és új lakója mindahány
megtorló különítmény.

Hazug tavasz

Lassan továbbiramolsz belőlem
melegebb tájra, ahol az utak
elkanyarodnak előlem és nem ismerem
a moccanó határra a csúszó-zötyögő
hétköznapi-kilométereken.
Múlik a varázslat. Fagyok ringatta földön
megrezdülnek a fák deres ágai s hiába önző
igyekvés az éneket megzabolázzam,
madarak torkából, jegenyék ágai közül
hadar a szél, - vagy didergő lázam? - hogy
árulóm volt a tél. Selyemkönnyű ruhája
kitakart, holott patyolat világot ígért,
higanyos éjszakája ölni is akart.
Elfogysz belőlem lassan, ez a dolgok rendje
s hogy visszatérsz, törvény, az vigasztal.
Csikorgón jöttél készületlen októberre,
most tovaiszkolsz, szabályosan változol át.
Fuss! Tüzekkel csaljad valaki nyarát
s ha körbefordult hazugságod Möbius-szalagja,
én leszek, aki logikád nyirkos termeit
lakásául elfogadja.

Szilvia

Bokáig érő
vöröslő köntösében
Szilvia jó.

Ki volt ő nékem?
Szavát sem sikerül már
felidézniem

s hullámzóan, sötéten,
mint az idő,
vöröslő köntösében
Szilvia jó.

Verset olvasok éppen...

Verset olvasok éppen
olyat ahol a szavakban billeg
lépted patak-csobogása
végig a gidres-gödrös kacska
utcán i e ó á ő a sötét
göröngyös-göcsörtös kockakő
álom-úton ahol nem csak
te én is a reménytelenség
kereszteződéseit jártam s valami
földalatti kocsmában
virágot nyújtottam holott
nem szokásom igen
olcsóska i e ó á ő virágot
mert öröktől fülemben hordtam a
lépteidet s jó
most ez a vers ugyanúgy
sötéten éjféli ritmusban gyalogol
végig kivert-kirakott sejtjeimen
és hinném te jöttél el
tízforintos tündöklő csokrommal
erre kóborolsz
hinném licsegő-locsogó
hullám-járásod hallik de félek
ványadnak már tulipán-szegfű-rózsáim
és magad is hervadsz mert céltalan
utam oly hosszú és
i e ó á ő szavaimmal
meg nem öntözhettelek bolyongva
a város kopár makadám sivatagján.

A túloldalon

Nedveim fölitta mind a város.
Inasan, még nem romlón, de már
túlontúl keményen
állok a járdán, lesem a
túloldalt. A szelekkel
vagyok én páros,
nem teveled. Ott mész,
játékos patakok csorognak
lábad alatt
belőled megeredve,
üdítő habtánc sodorja
hajad.
És lám, követnek!
Hosszú, fekete csónakon
fürgő evező csap
utánad,
fiatal izom feszíti magát
kőtől kőig
egyenes derékkal.
Miféle törvény, hogy
nem nézel se át,
se hátra?
Nagy itt a forgalom.
Elcikáznak a fenekek s a
szoknyák alól villódzó
őrtjítő lábak.
Szem elől tévesztelek lassan.
Mégis! - merre tartasz,
úgy sejtem, tudom.

Mint tebenned

Macskatekintet-tűz, boszorkány szemed
porcelánhályog-zöld égkupola, nyári
fénytükör. Ajkad aranypánt, ékszer az
ékszeren, vastag, nehéz. Homlokod parasztház
mész tiszta utcafala.

Így kezdeném el a verset, ha futná a szóra és
futná terád. De mint a folyó hömpölygök eléd
szürke-kék-zöld szelíden, örvény-lustán,
halálos veszedelmet sodorva kisebztet
partok között, pára-ingben, alvó-remegőn.

Csak mint a földek duzzadok, májusi eső után,
céltalanul, nem a magért, ha látlak.

Állatként makogok hozzád, vinnyogok, kukorékolok,
csörtetem végig az éjjeli erdőt, dühödten
öklelve molyhos törzseket.

Hallod?

Verődök!

Rajtam a hangya-gúzs, ember-börtön, törvény-körpecsét.

Mint a katonák, sebekből jegyezve masírozok,
már nem is parancsra, - végzem a dolgom. Csak az
aznap a fontos, nem a holnapután.

Filléreim átszámoltam, szerelmeim, akik voltak,
zsebbegyűrt régi bankók, míves rajzú semmi kis
fecnik s te, ha szegényesen meg is csörrensz
babráló kezemben, ugyan mennyit érsz?

Elgázolt ősz hever az úton, előled menekült,
- vagy hozzád talán - vitte valami áram, ó, felkapta
a szél!

Végzem a dolgom. Röpítenek a napok előre, boltba
járok, akár a folyó, ha végigmatatva a parton
mosószeres flakont, borosüveget választ magának.
Végighasalok a díványon, ahogy a szántások
heverésznek nagy semmittevőn.

Ősztön verte állat, miattad kóborolok.

S miattad dicsélném a nyári eget, hogy tündöklőbb az
mint a tiszta víz, de szemednek zöldjéhez
mégsem fogható s hogy a szent szülőház folttalan
fala tisztátlanabb kényes homlokodnál. Dőreség.
A munkám igazat hazudni s úgy élni tebenned,
mint jeltelen halott.

Hidegben

Teérted, miattad bánat
görnyeszi a bütykös, téli fákat,
s mint aki társát szóból sem érti
topognak hóban felnőtt emberek.

Tavaszi, nyári, őszi, mind letűntek.
Újat már csak a fagy hozhat elém.
Függök az idő csapzott kötelén,
értem a szelek egymásra hágnak.

Teérted is. Belül télben,
kiszépült, cicomás szűz-fehéren
nézd, külső tavaszok, nyarak, ősziök
vad lombja nyítt testünk beteríti.

A hitveshez

Hiába bújnék félig árva
köténybe, kútba, rejtelembe,
arcom arcába ki fektesse?

Hulltombban ugyan ki szánna,
topogna velem magas hóban,
tenyérrel simítna, nem szóval?

Úgy dolgozna, vasalna, főzne
rám, - ki többé ettől nem kerül -
hogyan magának ellent sem szegül?

Anyám, hová sietté! Rögbe?
Karodról értem kopott a hús.
Múlásodban én lennék gyanús

bűnös, rissz-rossz törvénytől hajtva
hívó öledből mert kiváltam?
Sínylődök élet-adósságban.

Örökségül száll majd fiamra.
Retteg szegény, bolyhos kis állat,
sejti az árulást, magánynak

férfit kikezdő ősi baját,
ha tönkreúzva talmi láztól
pénzből, nőkből, politikából

kijózanul s gyöngé önmagát
siratón, vagy csúful kacagva
lehever mellénk az agyagba.

Hiába bújok, a félelem
jaj, hiába és nem menekít
vakmerőség, sem oktondi hit.

Kinek nyújtsam bélyeges kezem?
Csapódj hozzám, te legyél önzőn
reszkető hitvesem a földön!

Boldogasszony napja

Templomba vonult épp a nép,
mi megálltunk, kóbor szentek,
fenséges pillanat volt, de hazudnék,
ha azt mondanám, bennünket ünnepeltek.

Mert ünnepelhettek volna!
De bárgyú céllal jöttek el:
Imádni. Tarkóm tarkóddal dobolta,
hogy végre Isten helyett is szeretni kell!

Lehányták már ezt a hámot
magukról egyszer, nézd, megint
nyakukra dobva s hangyaként a pállott
falak közé másznak. Nekünk jó idekint!

Oly hús a föld, úgy szúr a fény!
Tobzódva élhet az ember
s kidőlhet az utca aszfaltos övén
e kereszt nélküli világegyetemben.

Feloldozva magát, társát
átvérrezett, lucskos kötésből,
ütve jajgó húsának csillag mását
a kőbe, percnyi éltető ölelésről.

Törődött tolvaj ének

Ahogy szájban gyűlik a nyál
meztelen képek előtt, csap át
kattanó nyelésbe idegek
és hormonok játéka,
úgy ráncosodnak sejtjeim
levezethetetlen ingereidtől.
Bonyolult számításokat végezzek
ördögi szerkezetekben
szikrázó göggel hogy üssem át
tervezett szerepem határait?
Tökéletes vagy,
mint maga a rendszer,
de kódjaid álkulcsát forgatva
pillanat műve és
beléd lopom a bűn
sajátos törvényét.
Őrület,
hétköznapok madzagon rángatott
taktikáján át meddig űzöd
agyonkovácsolt rabszolgád?
Kíméletlen orzások után
cinikus beismerésem, mondd,
nyer-e majd feloldozást?

Ünnepváró

Nem kértem tőled semmi mást
mint add fel hétköznapjaid
s magadnak ezt az árulást
csak pillanatra megbocsásd.

Mert amit féltve rejtegetsz
kilopják gyöngé titkaid.
Zárak közt erős sem lehetsz
csak szolga. Sikoltva szeress!

Oldozzad ünneppé magad!
Hogy nem gyönyörködöm ne hidd
mikor az inged földagad
a szélben lobogsz és kacagsz.

Már nem maradt

Már nem maradt, ki fázva összegyűjtse
szeles tavasznak póré gallyait,
ölében fölcsiholt zsarátba vesse,
nekem élessze, rakja hajnalig

s rőten lobogjon múltam barna ága,
mint ifjú barackfa, fogjon tüzet
piros fodorban gyújtva föl magát, ha
vad május-tánc jön, láz és örület.

Már nem maradt, ki helyetted fakassza
új életre az új élet-időt,
hozzád méltón érdemes e szavakra,

mert idegen tőle a cifra gőg,
a testemet bírt női test hatalma
és pont úgy kíván, mint aszály esőt.

Névnep

Most hétfő van, Sára napja. Indulj!
Indulj el az ágak, gyökerek, gödrök, nyiladékok,
Hanyatt dőlt törzsek, vadcsapás-bordájú szikár
vadonba, a köd-hó-eső-estébe, a jégszilánk-pörgető,
gallyreccsentő, fekete-fehér túlvilági éjszakába, bújj elő
szűk rejtekedből, átfűtt-didergő arcod emeld fel, todulj
elő a föld alól, vagy a fák odvából, ha ott tanyázol,
gombolkozz pucér karod mellényébe és kuksolva, kuporogva
indulj el át a sáros avaron, évek avarrétegein
átaraszolj-gázolj, indulj, ne törődj az árnyakkal,
holdvilág homlokod, fáradt asszonyszemed lidércfényében
ugráló árnyak csak azok, kísérnek-megelőznek, körbetáncolnak,
kiált nekik: Huh! - és szökkenj nagyot,.....
...KECSKEBAKBÉKASZARVASLÁB...hihihihihihi...
vonyítson a hangod, vagy vinnyogjon inkább, aztán
lapulj meg, ők hőkölve fülelnek majd a bokrok alá, te mint
a fácán csapódj fel, mint éhes denevér, suhanjál,
változz át őzzé, rohanva csörtess, iramolj, gyere, gyere,
mióta várlak itt a túlsó szélen, fogamat csikorgatom,
elvarázsolt az idő, kitaszított farkasa vagyok e rengetegnek,
csont és bőr, disznóként turkáló farkasa vagyok, terád
éhes, szememben a te melled villan vadul, fehérén,
nyálamban vaskos lábadnak íze, ó, micsoda hús, vörös
kötegek a szakadó-rongyolódó világos bőr alatt, a kis
szőrpihék alatt a melegben, ahol a vér áramlik, nyomát se
látni, de csak egy éhes rántás és buggyan elő, gyere,
megbabonázva hívlak, már mindegy, milyen alakban
érsz el hozzám, enyhülést hozol, pokoli kínomnak
prédája leszel, gyere, két egész napod maradt, kettő
árvácska, szálfák közt bucskázó zokogó napod, két
felhők közt tévelygő te meg én, hát érj ide, oldd fel
az átkot, ez a tizenharmadik év, lökd és gurítsd magad és
ostorozd, ez a tizenharmadik búbáj kísértés, hajítsd
előre fejed, úgy kiáltsd: Látlak már! Reszkető szájszervű
rovarokkal küldd előre szemed, villantsd rám: Látlak már!

Kínáld a tested! Menekvő tested fújtó-vicsorgó testemnek
ajánld fel! Hogy már ne veszíthesselek el! Hogy már
ne indulhass külön utakra!

Uuuuuuuuu.....uuuuuu.....

Toporgok, keringek a vidéken, előttem folyvást az erdő.

Január lidércei sereglenek. Alkonyul. Valahol döng,
verődik a hang, közeleg, megáll...

Hétfő van, Sára napja. Holnap Fábián, holnapután...

Lehoczki Károly

76/321-548

lecsso@externet.hu